

วิทยานิพนธ์เรื่อง	ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
คำสำคัญ	กิจการ, SMEs, ฟื้นฟู
นักศึกษา	นางสาวกัลยาณี ตันติศักดิ์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ อภัสสร จันทวิมล
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันติศิริ
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายธุรกิจ
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พุทธศักราช	2559

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายที่เป็นอุปสรรคในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยศึกษาเกี่ยวกับคุณสมบัติของลูกหนี้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีสิทธิได้รับการฟื้นฟูกิจการ เรื่องระยะเวลาในกระบวนการพิจารณาการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการของศาล รวมถึงดุลยพินิจของศาลในการกำหนดค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนของผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการ ที่อาจทำให้เป็นอุปสรรคในกระบวนการฟื้นฟูกิจการของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จึงสมควรปรับปรุงการฟื้นฟูกิจการที่เหมาะสมสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ต่อไป

จากการศึกษาและวิเคราะห์ถึงมาตรการทางกฎหมาย เกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2547 และพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2559 นั้น พบว่ายังมีปัญหาและข้อจำกัด ที่ยังต้องได้รับการแก้ไข ปัจจุบันแม้กฎหมายฟื้นฟูกิจการมีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมพินัย “ประเภทลูกหนี้” ให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งประกอบด้วย ลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดา คณะบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามารถขอเข้าฟื้นฟูกิจการได้ไม่จำกัด เฉพาะบริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัด หรือนิติบุคคลอื่นตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น แต่ทั้งนี้กฎหมายไม่ได้กำหนดเกี่ยวกับคุณสมบัติของลูกหนี้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เอาไว้ว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีสิทธิได้รับการฟื้นฟูกิจการเช่นจะต้องมีสัญชาติไทย หรือมีภูมิลำเนาในประเทศไทยหรือนิติบุคคลมีผู้ถือหุ้นทุนมีสัญชาติไทยมากกว่ากึ่งหนึ่งของผู้ถือหุ้นทั้งหมดหรือเป็นผู้อาศัยอยู่ในประเทศไทย เป็นต้น ส่วนหนึ่งเพื่อรักษาประโยชน์ของ

เจ้าหน้าที่ทั้งหลายซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนไทยที่จะได้รับประโยชน์จากการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้และให้สิทธิแก่ลูกหนี้ซึ่งเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของคนไทยเป็นหลัก ต่อมาเรื่องระยะเวลาในกระบวนการพิจารณาการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการของศาล ควรกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาแผนฟื้นฟูกิจการของศาลให้มีในระยะเวลาที่แน่นอน เพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการจัดทำแผนและ การดำเนินการตามแผนควรมีระยะเวลาดำเนิน กระชับเพื่อให้ลูกหนี้ นำแผนฟื้นฟูกิจการที่ศาลเห็นชอบไปดำเนินการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ให้เป็นไปตามแผนฟื้นฟูโดยเร็ว จึงสมควรกำหนดระยะเวลาในกระบวนการพิจารณาการจัดทำแผนของศาลให้ชัดเจน และสุดท้ายปัญหาเกี่ยวกับดุลยพินิจของศาลในการกำหนดค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนของผู้บริหารแผน ศาลควรมีดุลยพินิจในการพิจารณาคำหนดเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนมากยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้การฟื้นฟูกิจการมีค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนผู้บริหารแผนสูงจนเกินไปเพื่อไม่เป็นภาระแก่ลูกหนี้ที่ขอเข้าฟื้นฟูกิจการ เพราะก่อนขอเข้าฟื้นฟูกิจการก็ประสบกับปัญหาหนี้สินมากอยู่แล้ว หากกำหนดค่าใช้จ่ายในอัตราที่สูงเกินไปอย่างกับการฟื้นฟูกิจการให้กับบริษัทหรือบริษัทมหาชนขนาดใหญ่ จะเป็นการเพิ่มภาระให้กับลูกหนี้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs) มากยิ่งขึ้น

ดังนั้น จากปัญหาดังกล่าว เห็นว่าควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2547 และพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2559 ในการกำหนดเกี่ยวกับคุณสมบัติลูกหนี้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูกิจการรักษาและเยียวยาหนี้ที่ประกอบกิจการหรือมีภูมิลำเนาในประเทศไทยและให้ลูกหนี้ได้รับประโยชน์จากการฟื้นฟูกิจการตามกฎหมายไทยอย่างแท้จริง นอกจากนี้ ควรมีการปรับปรุงเรื่องระยะเวลาในกระบวนการพิจารณาจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการของศาล โดยศาลควรมีระยะเวลาในการพิจารณาที่แน่นอนและเหมาะสมเพื่อให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs) นำแผนฟื้นฟูกิจการดังกล่าวไปดำเนินการตามแผนตลอดทั้งบริหารกิจการต่อไป โดยเร็ว ช่วยลูกหนี้หลุดพ้นจากหนี้สิน สุดท้ายเรื่องดุลยพินิจของศาลในการกำหนดค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนของผู้บริหารแผน ศาลควรมีดุลยพินิจในการกำหนดค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนเพื่อให้ค่าตอบแทนมีอัตราที่ชัดเจนและไม่สูงเกินไปเพื่อให้เหมาะสมกับ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ไม่สร้างภาระเพิ่มขึ้นให้ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาด้านการเงินก่อนเข้าฟื้นฟูกิจการ และเพื่อรักษาผลประโยชน์ให้ทั้งแก่ลูกหนี้และเจ้าหนี้อย่างเป็นทางการ และทำให้การฟื้นฟูกิจการของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) บรรลุวัตถุประสงค์ หลุดพ้นจากหนี้สินและกิจการของลูกหนี้กลับมาดำเนินต่อไปได้ตามปกติ

THESIS TITLE	LEGAL ISSUES FOR BUSINESS OF SMALL AND MEDIUM-SIZED ENTERPRISES (SMEs) REHABILITATION
KEYWORDS	BUSINESS, SMEs, REHABILITATION
STUDENT	KANLAYANEE TANTISAK
THESIS ADVISOR	ASSOCIATE PROFESSOR ARBHAS CHANDAVIMOL
THESIS CO-ADVISOR	ASSOCIATE PROFESSOR DR.KANLAYA TANSIRI
LEVEL OF STUDY	MASTER OF LAWS : BUSINESS LAW
FACULTY	FACULTY OF LAW SRIPATUM UNIVERSITY
YEAR	2016

ABSTRACT

This thesis aims to study the legal measures that are obstacles for debtor in applying for business rehabilitation for small and medium-sized enterprises (SMEs) by focusing on the qualifications of debtor, timeframe on rehabilitation procedure with regard to provision of rehabilitation plan together with discretion of the court in determining cost of the plan and remuneration for plan administrator causing obstacles for rehabilitation of SMEs.

From studying the Bankruptcy Act B.E. 2483 as amended in B.E. 2547 and the Bankruptcy Act (No. 9)B.E. 2559, it was found that there are problems and limitations which need to be solved in rehabilitation process for debtor. Even though the current law has been improved and allows SMEs businesses e.g. Individual Debtor, Group Debtor, Unregistered Partnership, Registered Ordinary Partnership and Partnership Limited being able to apply for business rehabilitation ,the law however does not specify debtor's qualifications in terms of having Thai nationality, or residing in Thailand or having Thai nationality holders of the capital for more than half of that of all shareholders in a juristic person. This will help Thai creditors to keep their benefits from business rehabilitation of their debtor.

On the other hand, the timeframe of rehabilitation procedure by court should be certain so as to be made without delay in providing the plan and the plan implementation period should be short so that the debtors can implement the plan without delay.

Furthermore, the court should have the authority to consider cost of the plan and remuneration for plan administrator at its own discretion in order to prevent an over budget for SME debtors who have already had the burden.

From those issues, there should be an amendment on business rehabilitation in the Bankruptcy Act B.E.2483 as amended in B.E. 2547 and the Bankruptcy Act (No. 9) B.E. 2559 by specifying the additional qualifications of SME debtors so as to rehabilitate operating debtors or debtors residing in Thailand and thereby such debtors will receive real benefit from rehabilitation under Thai law.

In addition, it would be appropriate to adjust timeframe of court process on consideration of plan for rehabilitation by specifying certain period of time which is appropriate so that SMEs can implement the plan without delay so that the debtor can be successful in implementing the plan. Finally, the court should have an authority to consider cost and remuneration for plan administrator at the rate as appropriate at its own discretion for SME debtors so as to avoid more burden for SME debtors and maintain benefit for both debtors and creditors and debtor's business can be finally recovered.